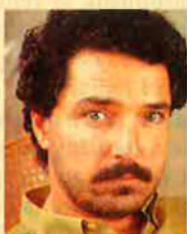


JOAN ROURA

## Entre el cel i la terra



**J**oan Pau II s'acaba d'apuntar un dels èxits més notables del seu llarg i històric papat amb el viatge que va enllestir ahir a Israel i als territoris de l'Autoritat Palestina. La fina diplomàcia vaticana feia anys que el situava bé entre tots dos bàndols, però és ell qui n'ha sabut collir els fruits dient a cadascun dels amfitrions allò què volia sentir. Amb setanta-nou anys, el papa dels dos mil·lennis podrà acabar el Jubileu amb la tranquil·litat de deixar l'església llatina en la millor de les situacions estratègiques a Terra Santa: una bona relació amb l'estat que n'administra la major part, Israel; i ben preparada també per a quan neixi la futura Palestina de l'OAP.

Aquesta era la missió del cap d'estat del Vaticà i l'ha acomplerta. El papa ha sabut maniobrar entre el cel de la intervenció política i espiritual enmig de dos pobles i de tres religions que pugnen per la supremacia, i la terra de la defensa dels interessos catòlics vaticans enmig dels poders locals. Amb el programa a la mà és fàcil de veure què hi ha prevalgut i per què.

Joan Pau II va començar reclamant una pàtria per als palestins a la ciutat natal de Jesús, davant un Yasser Arafat més necessitat que mai de suports, quan els seus negociadors intenten d'aconseguir un estat palestí viable en les negociacions finals que es desenvolupen a Washington. El papa, en línia amb la política nord-americana, hegemònica a la regió, va imitar les declaracions fetes per Clinton el desembre de 1998 a Gaza, però sense definir tampoc de quin tipus de pàtria parlava ni mencionar la paraula "estat".

L'endemà, Joan Pau II visitava el Yad Vashem de Jerusalem, el més impressionant dels museus de l'Holocaust, i tornava a denunciar "l'antisemitisme contra els jueus, practicat per cristians de qualsevol temps i a qualsevol lloc". Però aquí també es va quedar a un pas d'arribar al fons de la qüestió, i no va reconèixer el paper de l'església catòlica que, com a institució, va mantenir fins el 1965 la culpabilitat col·lectiva dels jueus en la mort de Jesús de Natzaret.

Conscient de dirigir temporalment una de les

institucions més duradores de la història de la humanitat, el papa s'ha mantingut fidel a la línia pragmàtica dels seus antecessors, i en aquest viatge crucial també ha actuat més com a home d'estat que no com a líder espiritual. És per això que ha aconseguit aquest èxit polític, perquè ha evitat el foc de la polèmica, molt viu per sota les bones paraules, com va poder comprovar en el tercer acte més significatiu del seu viatge.

Tot just posat entre jueus i musulmans, les espurnes van ser a punt de tocar Joan Pau II. Va ser dijous al vespre, durant un acte poc destacat per la premsa, però molt significatiu. El pontífex havia convocat una reunió interreligiosa a Jerusalem, però, per començar, el gran muftí, principal autoritat islàmica local, va declinar la invitació perquè hi assistia el cap del rabinat, Israel Meir Lau, partidari de l'annexió de la part palestina

de la ciutat. El seu substitut, el president del Tribunal islàmic, Tayssir al-Tamini, es va despatxar amb un autèntic míting polític que va deixar perplex el papa, amb frases exclusivistes com aquesta: "Jerusalem és la capital eterna dels musulmans i dels palestins".

Joan Pau II es va atènyer al discurs que havia preparat, una autèntica dissertació etèria, puntuada amb paraules com comprensió, justícia, pau..., sense cap contingut específic, probablement a l'espera que tot s'acabés, mentre cada part

del públic aplaudia les pujades de to dels seus respectius líders espirituals, musulmans o jueus.

Finalment, el papa va fer un bany d'autèntic Pròxim Orient que recordava, encara que de lluny, el de Lionel Jospin, aquest en forma de pedregada. La gran diferència és que, Jospin, representant d'un poder temporal, el van fer fora d'una universitat palestina i, el papa, dijous, se'l disputaven totes dues parts.

Joan Pau II ha aconseguit de deixar Terra Santa immaculat. El seu poder també és terrenal, però encarna una institució amb aspiracions d'eternitat, a punt de començar el seu tercer mil·lenni. I viatges com aquest n'expliquen alguns secrets.

***"El papa s'ha mogut entre la intervenció en el conflicte polític de Terra Santa i la defensa dels interessos del Vaticà, que han prevalgut."***

Periodista